
[2002-10-RE](#)

CAUSA 2002-10-RE

Número de registre: 279-2002. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 29 DE NOVEMBRE DEL 2002

BOPA núm. 93, del 4 de desembre del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 18 d'octubre del 2002 per la representació processal del Sr. Germán Fernández Iglesias, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 7 d'octubre del 2002, dictat pel Tribunal de Corts en el decurs de la causa penal TC-174-5/01, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret al procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que vulgui "dictar una resolució declarant pels motius expressats la nul·litat de les actuacions realitzades en el curs del procediment penal núm. TC-174-5/01, i la retroacció d'aquest procediment al moment que la Sra. Maria Carmen López Gallardo va formular denúncia davant dels Serveis de Policia mitjançant signatura del corresponent escrit de data 25 de setembre del 2000";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal, del 14 de novembre del 2002;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

El 25 de setembre del 2000, la Sra. M. Carme López Gallardo, en nom i representació de la seva filla menor d'edat, va formular, davant els Serveis de Policia, una denúncia contra el seu exespòs per presumptes abusos deshonestos.

Segon

El 19 de novembre del 2001, el batlle instructor va dictar aute de processament contra el Sr. Germán Fernández Iglesias com a responsable del delictes major d'abusos deshonestos, tipificat a l'article 210 del Codi penal.

I el 9 de maig del 2002, la Sra. M. Carme López Gallardo va presentar un escrit davant el Tribunal de Corts, mitjançant el qual formulava una querella criminal contra el processat i demanava constituir-se com a part en el sumari TC-174-5/01. Aquest escrit va ser notificat al recurrent el 4 de setembre del 2002.

Tercer

El 17 de setembre del 2002, la representació processal del Sr. Germán Fernández Iglesias va presentar un incident de nul·litat d'actuacions per vulneració dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució, ja que del contingut de l'escrit de querella criminal es desprèn que la querellant va tenir coneixement de les actuacions d'unes diligències practicades prèviament a la formulació de la querella, mentre que, segons les normes establertes en el Codi de procediment penal, solament les parts en un procediment penal poden tenir-hi accés.

Quart

El 7 d'octubre del 2002, el Tribunal de Corts va desestimar l'incident de nul·litat esmentat perquè va considerar que la "pretesa vulneració del dret fonamental no va dirigida contra resolució alguna determinada, sinó contra el fet que la part querellant s'hagi constituït en part, havent tingut coneixement d'actuacions practicades quan no ho era (...) però si que era part interessada com a mare de la menor" i "pot constituir-se en acusació particular en qualsevol moment del procediment fins al darrer dia del termini concedit al Ministeri Fiscal per presentar l'escrit de qualificació jurídica".

Cinquè

El 18 d'octubre del 2002, la representació processal del recurrent va presentar recurs d'empara contra l'aute del 7 d'octubre del 2002, dictat pel Tribunal de Corts, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara, el recurrent reproduïx les al·legacions contingudes en el seu escrit d'incident de nul·litat d'actuacions mitjançant les quals considerava que el fet que la querellant hagués tingut coneixement de les actuacions quan no era part en la causa constitueix "una clara vulneració a les regles contemplades en el Codi de Procediment Penal i per tant, vulnera el dret del meu defensat a un procés degut".

Segons el seu parer, "La vulneració del dret d'aquesta part a un procés degut no s'explica per l'únic fet que la Sra. Maria Carmen López Gallardo, mare de la menor (...) hagi tingut coneixement d'unes actuacions practicades en el marc de la causa penal de referència (una vegada constituïda en part, la querellant podia perfectament tenir-ne coneixement). **En canvi, dita vulneració del dret a un procés degut s'ha de valorar analitzant en quin moment processal la part querellant va tenir coneixement de les actuacions sumarians practicades, el que no fa en absolut el M.I. Tribunal de Corts en el seu Aute de data 7 d'octubre d'enguany**".

Per acabar, el recurrent demana que es dicti "una resolució declarant pels motius expressats la nul·litat de les actuacions realitzades en el curs del procediment penal núm. TC-174-5/01, i la retroacció d'aquest procediment al moment que la Sra. Maria Carmen López Gallardo va formular

denúncia davant dels Serveis de Policia mitjançant signatura del corresponent escrit de data 25 de setembre del 2000”.

Sisè

El 14 de novembre del 2002, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que “no s’observa de la lectura de la demanda del recurrent en empara, quina és la indefensió concreta o vulneració del dret a la jurisdicció amb abast constitucional que li produiria la personació de la Sra. Maria Carmen López Gallardo en el procés seguit per davant el Tribunal de Corts, així com el coneixement previ a la formulació de querella que la mateixa querellant pogués gaudir dels informes mèdics practicats a la seva filla menor”. I afegeix que la mare “gaudeix de la representació de l’infant en virtut de les disposicions de la Llei qualificada de l’adopció i protecció del menor desemparat, fent-se necessària i ajustada a Dret la seva presència en tot reconeixement mèdic que es practiqui a la menor”.

El Ministeri Fiscal també recorda que “no tota infracció de les normes processals, les quals en el supòsit d’Autes no existeixen, comporten una infracció material del dret a la jurisdicció amb abast constitucional, havent-se de destacar que no únicament s’ha de satisfer el dret a la jurisdicció de l’encusat, sinó que mantenint totes les garanties a tal efecte, s’ha de concebre el procediment amb plenes garanties per als drets fonamentals de les víctimes, no podent-se correspondre l’oferiment d’accions civils i penals a les víctimes amb una mera declaració formal buida de contingut material”.

Per consegüent, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit del recurs d’empara presentat pel Sr. Germán Fernández Iglesias per manca manifesta de contingut constitucional.

Fonament jurídic únic

El nucli d’aquest recurs d’empara mostra a l’estat pur el que no es pot admetre com a recurs d’empara. Tant el plantejament del dret presumptament vulnerat com la fonamentació argumental de la presumpta lesió posa en evidència el desajust complet entre el que significa la invocació del dret fonamental a la jurisdicció i la seva justificació processal en aquesta via constitucional.

El plantejament indica genèricament que s’ha vulnerat el dret a un procés degut ja que, semblaria que la denunciante dels fets pels quals el recurrent actual ha estat processat, va conèixer determinades actuacions pericials, sense ser part en el procés penal, i les ha utilitzades per personar-se com a part querellant. No obstant això, succeeix, que la persona denunciante i, després part querellant, és la mare de la menor contra qui es va poder cometre el presumpte delictes. I això mateix ha estat, fins i tot, posat de manifest en els arguments mateixos de la demanda d’empara quan reproduïx l’aute dictat pel Tribunal de Corts: “Sorprèn que es denúncia la violació del dret fonamental a la jurisdicció en el fet de que la víctima del delictes tingui coneixement de l’informe mèdic i psiquiàtric dels quals precisament han estat objecte i realitzats en tant que pericial ordenada pel Batlle instructor”. El Tribunal afegeix, com és lògic, que no aprecia cap vulneració de cap dret fonamental.

Tampoc l’aprecia aquest Tribunal Constitucional perquè, al marge que es pugui interpretar que s’han complert o, més o menys incomplet determinades del Codi de procediment penal, el que en aquest cas no s’ha produït és una vulneració de cap dret de defensa que el demandant pogués posseir en el procés a quo. Com és lògic, la possible infracció d’una norma processal (qüestió, en aquest cas, més que discutible) no ha de significar necessàriament la vulneració del dret

fonamental al procés degut i menys, en el supòsit que ens ocupa, on l'actuació dels tribunals ordinaris ha desplegat una atenció minuciosa per a la protecció de tots els drets processals existents. D'altra banda, amb la petició de declaració de nul·litat d'actuacions i de retrotracció del procediment al moment posterior a la denúncia, en la qual no es justifica per què les actuacions esmentades han incorregut en aquesta nul·litat, ja que amb tota evidència han estat actes vàlids, l'única cosa que es pot pretendre és retardar la tramitació del procés. I aquesta pretensió, si ho és, suposaria per si mateixa un atemptat, aquesta vegada sí, al dret fonamental a un procés de durada raonable (article 10.2 de la Constitució).

Es pot advertir aquí una intenció de prolongar el procés penal i, al marge d'aquest judici d'intencions, un comportament temerari per haver plantejat aquest recurs d'empara que manca de qualsevol indici de contingut constitucional.

Consegüentment, no és procedent admetre a tràmit aquesta demanda d'empara.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-10-RE, interposat per la representació processal del Sr. Germán Fernández Iglesias contra l'aute del 7 d'octubre del 2002, dictat pel Tribunal de Corts.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 29 de novembre del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

